

Pro obecního býka.

(Zemský trestní soud v Brně.)

V obci Nykolčicích byla velká sláva, když tam byl v roce 1921 zvolen starostou pantáta Jakub Broskva z Nykolčic. Všichni se těšili, jak znamenitého a poctivého starostu si zvolili. Avšak již v roce 1923 vznikla proti němu oposice a po volbách v roce 1924 poroučel se pantáta Jakub Broskva ze svého starostenkého prestolu.

Hned potom začalo se šeptati po obci, v jakém nepořádku byly nalezeny obecní knihy. V popředí zájmů poplatnictva stál najednou obecní býk, jehož odprodej zdál se býti některým občanům jaksi podivným. Zemský výbor moravský poslal do Nykolčic svého revisora Nováka, jenž zjistil četné mezery ve znalosti vedení knih a byv upozorněn na položku 5500 Kč za odprodaného obecního býka, zahájil v této věci pátrání. Zjistil, že roku 1922 koupil býka řezník Alois Vala za 7500 Kč, kterýžto obnos také panu starostovi vyplatil. Poněvadž pak v knize, která odpovídala také pokladní hotovosti, byl zanesen pouze obnos 5500 Kč, bylo patrné, že kousek obecního býka musilo být zpronevěřeno a že obec při tom trpí škodu 2000 Kč.

Jakub Broskva nebyl spokojen s tímto vysvětlením záležitosti, které ho stavělo do nepříznivého světla, a pustil se do soudů. Nejprve podal na řezníka Valu žalobu u okresního soudu v Židlichovicích na zaplacení dvou tisíc korun. A když to prohrál, nechal věci dojít až k zemskému trestnímu soudu do Brna. Prostřednictvím svého advokáta učinil na Aloise Valu trestní oznámení pro zločin utrhání na cti nebo podvodu. V oznámení uvedl, že řezník Vala koupil v roce 1922 obecního býka za 5500 Kč a více než starostovi nevyplatil. Tím, že uvedl Vala revisoru Novákově sumu o 2000 Kč větší, obvinil prý vlastně Jakuba Broskvu ze zločinu zpronevěry, čímž sám se dopustil utrhání na cti. Pro tento delikt byl Vala také skutečně vyšetřován, ale řízení bylo zastaveno, když se zjistilo, že starosta skutečně obdržel za býka 7500 Kč.

Pak se ovšem karta obrátila. Broskva sám byl obviněn ze zločinu utrhání na cti a ze zločinu zpronevěry a zodpovídal se u zemského trestního soudu v Brně již loni v červnu. Popíral vinu, tvrdě, že býk byl prodán ve veřejné dražbě za 5500 Kč a že to mohou četní svědkové dokázat. Svědkové připustili, že za takovou sumu byl prodán býk v dražbě v roce 1921, onen býk však, o němž šlo, že prodán byl o rok později z volné ruky. Jiní svědkové dokázali, že řezník Vala skutečně zaplatil 7500 Kč. Obviněný jmenoval si však nové svědky a líčení bylo odročeno.

Minulý týden se pokračovalo před senátem v. r. Neudeka. Pan Broskva seděl před svým obhájcem sebevědomě, s hlavou furiantsky vztýčenou, jakoby si byl vítězstvím jist. Všichni svědkové po řadě však tu býčí historii vyprávěli tak, jak bylo uvedeno v žalobě a jak to bylo pantátovi jen ke škodě. Celá ves opustila svého bývalého milovaného starostu a jen obecní slouha, jenž se tak trochu chvěl na těle, ujišťoval slavný soud, že pantáta má

pravdu. „Roku tentum — dvádvacet — bylo tentum — licitací a béka dostal pan Vala za pět tisícovek a nějaký sta.“

„Jak to, že si to tak dobře pamatujete?“

„To proto, že tentum — sem potom šel k panu Valovi pro tringeld.“

Ale soud nebral výpověď obecního slouhy vážně. I při své úřední tvářnosti mohl se zmýlit a jistě se také zmýlil, když všichni ostatní svědci tvrdí, že tomu tak bylo o rok dříve.

Jakub Broskva byl odsouzen na osm měsíců do těžkého žaláře podmíněně a k zaplacení útrat sporu, které nebudou právě nejmenší.

Ale taci jsou už mnozí lidé: raději deset tisíc prosoudit, než dva tisíce vrátit.

Divokým manželstvím spáchaný zločin.

(Zemský trestní soud v Praze.)

Ani byste nevěřili, jaká špousta lidí žije spolu „jen tak“, „na divoko“, čili „na hromádce“. Nevědí to mnohdy ani jejich nejbližší sousedé, a často ani jejich děti. A hlavně k vůli těm dětem, aby jim nedělali na stará kolena hanbu, ostýchají se takoví staří skromanželé dát sňatkem svůj divoký poměr legalizovat. A pak — svatba stojí peníze — a tak to nechávají, jak to je. Lidé jí říkali „paní Kubištová“, třeba ve skutečnosti to byla stále ještě slečna Kaňková, která v bázni boží s panem Kubištou vychovala už dvě děti. A když někdy je potřeba podepsat nějakou úřední listinu, vyplnit sčítací arch — tu po krátkém rozmýšlení odhodlaně za křestním jménem Anna vymaluje neohrabanými literami „Kubištová“. A za ta dlouhá léta skromanželského spoluzití už se ani nerozmýšlí. Je paní Kubištová a dost!

Jednou se však dostala do nepřátelství se sousedkou, ta přísahala jí pomstu, kdesi vyšťárala, že její nepřítelkyně je dosud slečnou — a úřad dostal najednou anonymní udání: „Že ta paní Kubištová není vůbec paní Kubištovou, ale že žije v hanebném konkubinátě (to bylo podškrtnuto dvakrát) a že by se jí to mělo zakázat, aby se vydávala za počestnou ženu, dyž není.“ Udání je udání, za tím se musí jít, a přišlo se na to, že opravdu Kubištovic nejsou oddáni, ač se paní Kubištová „vydávala vůči úřadům listivě za nepravou tvářnost manželky“. Paní Kubištová dostala obsílku k soudu. Prý v trestní věci Františky Čmudové proti Hugonu Porgesovi pro přestupek proti bezpečnosti cti, slyšena byvši u okresního soudu na Král. Vinohradech jako svědkyně, udala, že je vdaná a že se jmenuje Anna Kubištová, ačkoli je svobodná a jmenuje se Kaňková, čímž spáchati měla zločin podvodu dle § 197. tr. z.

Přišla k soudu s mužem, a dost hrdě. „Jmenujete se?“

„Anna Kubištová!“

„To snad me, právě proto jste žalována!“